

[Lone Dybkjær]

Jeg skal først komme med nogle generelle bemærkninger og så nogle kommentarer til de hjælpemidler, som regeringen mener man kan anvende. Hvad angår de generelle bemærkninger, kan jeg i noget mål henholde mig til ordføreren for centrum-demokraterne, fru Yvonne Herløv Andersen, som sagde, at det er meget vigtigt, hvordan det her kommer fra start. Hvis vi lancerer moderniseringen og tilpasningen og den nye struktur i den offentlige sektor under hovedtemaet besparelser, går det galt. Derfor er jeg også glad for, at det ikke er det, regeringen gør på første side, men at regeringen tværtimod lægger vægt på, at det er andre ting, der er afgørende. Når vi så går ind på denne nye struktur, hvor man også kan forestille sig at der er flere private, der udfører opgaver, mener jeg, det er vigtigt, når vi laver en større konto for fremmede tjenesteydelser, at det ikke bare bliver en banal reguleringskonto, som det er nemmere for os at jonglere med ved finanslovsvedtagelser, end det er i øjeblikket, hvor det er offentligt ansatte, det kan gå ud over.

Den anden generelle bemærkning er, at det helt afgørende er, at dette her bliver noget langsigtet. At politikerne er korttidsvalgte, behøver ikke at betyde, at vi er kortsynede; hvis ikke der kommer langtidsperspektiv i dette her, er det egentlig temmelig værdiløst, hvad vi gør. Det betyder også, at det er nødvendigt med en bredde i de politiske beslutninger, når de skal tages inden for de konkrete områder, sådan at der ikke bliver sving frem og tilbage, afhængig af hvilken regering vi nu har.

Når det er sagt, vil jeg også sige, at jeg ikke synes, at det gør det nemmere, hvis vi hvert år skal have en meget stor diskussion om, hvorvidt finansloven nu kan vedtages eller ej, valgtusler og sådan noget, i hvert fald ikke af hensyn til dem, der er i den offentlige sektor. Det synes jeg egentlig gør spørgsmålet om en fornuftig tilrettelæggelse af den offentlige sektor lidt vanskeligere at håndtere. Det er altså helt afgørende med et langsigtet perspektiv.

Det tredje, jeg vil sige mere generelt om redegørelsens indledende bemærkninger, er, at den er blottet for eksempler. Det kan der jo være meget god grund til, for så hænger man sig heller ikke i nogle mere eller mindre tilfældige eksempler, men det kan jo også betyde, at det kan være noget vanskeligere at

finde ud af, hvad det egentligt er, regeringen mener på nogle forskellige områder.

Jeg savner også, hvordan man f.eks. tænker sig at kunne føre nogle af tingene ud i livet. Der kunne man henvide til noget af det, der anvendes meget ofte i den tekniske verden, nemlig at man prøver på at lave nogle forsøg, også nogle full scale-forsøg. Dermed mener jeg, at jeg tror, det ville være godt, hvis man prøvede på at tage enkeltområder ud af den offentlige sektor, som kunne egne sig for, at man prøvede at eksperimentere med nye ledelsesformer, nye ansættelsesformer, uden at det nødvendigvis havde, hedder det vist, præjudicerende virkning på alle de andre områder.

Jeg tror med andre ord, at hvis man starter med noget generelt, ender man med at lave noget forkert, hvorimod jeg tror, der kan være god basis for, at man tager en række både sammenlignelige og forskellige områder ud for at se, hvad man kan gøre. Det vil jeg meget stærkt anbefale at man gør i stedet for at køre ud generelt på hele området straks fra starten.

I øvrigt ser det ud, som om finansministeren har gjort sig en vis umage for at få grebet kvalitativ vækst ind, og det sætter finansministeren sammen med kvantitativ vækst. Jeg mener egentlig ikke, at de to ting nødvendigvis har noget med hinanden at gøre. Det er rigtigt, at vi ikke ubetinget skal have en kvantitativ vækst i den offentlige sektor – det er vi enige med finansministeren i – men jeg mener, at man i denne indledning savner ordet omlægninger, for det er jo i meget høj grad det, det handler om. Når man diskuterer personaleforholdene, savner man også meget større vægt på videreuddannelse, efteruddannelse og måske omskoling. Blandt de ting, der er sket i 1970'erne, er, at vi hverken i den statslige eller den kommunale sektor har fået lavet en tilstrækkelig stærk omlægning, når opgaverne forsvandt. Jeg skal så også, da finansministeren ikke gør det, lade være med at nævne nogen eksempler for ikke blot at blive hægtet op på dem. Men uanset om vi har en kvantitativ vækst eller ej, mener jeg vi under alle omstændigheder burde have en kvalitativ vækst, og jeg synes egentlig, det er det, hele personalepolitikken drejer sig om.

Dernæst skal jeg give nogle kommentarer til de hjælpemidler, som regeringen vil an-